

Grænse og stadig skulde se at flytte den, men dette kunde føre til, skrev „København“ udtrykkelig, at der kom militære Konflikter med vor sydlige Nabo, hvor Militæret skulde bruges; og „København“ ønskede derfor større Bevillinger til Militærvæsenet og bebrejdede den højtærede Statsminister, at han ikke i Trontalen havde givet Løfte om større Bevillinger.

Der ser man, hvad det fører til. Det fører til aabne Erklæringer i Pressen om, at der kan følge Krig, Voldsomheder, af denne kortsynede nationalistiske Politik. Det er noget, som vi nødvendigvis maa have bremset. Det kan ikke vedblivende gaa paa den Maade, og jeg vilde gerne sige til det ærede Medlem Hr. Harboe og til de Herrer af Pressen, som skriver den Slags Artikler, at den danske Ungdom og den danske Arbejderbefolkning aldrig gaar med til at ofre noget som helst for at flytte Grænsen mod Syd, ikke saa meget som en Draabe Næseblod ofrer vi paa den Sag. Nu er Grænsen sat, hvor den skal staa, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, som talte i Gaar her i Tinget — selv om han kan have et og andet at indvende mod det, der er sket i de vestlige Egne dernede, ovre ved Tønder og Høyer —, burde slaa sig til Ro med den Grænse, vi har faaet. Det er en national Grænse, saa nær ved det nationale, som en Grænse overhovedet kan blive, idet der altid maa være noget af den ene og den anden Nation ovre paa den anden Side af Grænsen. Det vilde være Spild af Tid og Kræfter, navnlig ogsaa af aandelige Kræfter, om vi skulde komme til at føre Strid om det Spørgsmaal. Nu maa der være Ro om den Sag; nu maa vi søge at skabe Ret og Retfærdighed til begge Sider, saa at det tyske Mindretal, som er kommet ind her i Landet, kan blive behandlet med den fornødne Fordragelighed og fornødent Frisind fra vor Side. Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Schmidt i Gaar talte her paa en saa fordragelig og smuk Maade, som han gjorde; thi saa er der Mulighed for et smukt Samarbejde om at skabe gode og retfærdige Vilkaar til begge Sider, medens en fortsat Strid og et saadant Sprog, som det ærede Medlem Hr. Harboe har ført her i Salen, eller som Bladene „Nationaltidende“ og „København“ har ført, er ganske utilbørligt

og ikke kan fortsættes uden at skade det gode Forhold til vor sydlige Nabo.

Det har været Mode i Sommer at tale om et større Danmark. Jeg tror, det var klogere, om vi nu kom til at tale om et bedre Danmark, om at gøre Danmark saa godt som muligt baade for dem, der bor i den sønderjydske Del, og for dem, der bor i det gamle Danmark, saa godt som muligt for os alle, som vi i økonomisk Henseende kan gøre det. Og det forekommer mig da, at det er en meget daarlig Begyndelse, der er gjort med de Udvisninger, der er foretagne i Slesvig. Man har i Tønder-Egnen udvist en Række Arbejdere, som ikke har bedrevet andet end deltaget i faglige Stridigheder efter Genforeningen som Følge af de økonomiske Forhold. Prisen paa Værerne dernede er 50—80 pCt. højere end heroppe. Arbejderne forlangte derfor ganske naturligt Tillæg til Lønnen, som tidligere var mindre dernede, for at det overhovedet skulde være muligt for dem at leve under de nye Forhold. Det vilde Arbejdsgiverne ikke give dem, og Resultatet var, at det kom til Stridigheder og til Strejke, hvorved Arbejderne søgte at faa deres Krav gennemført. De havde 3 Uger i Forvejen søg Forhandling med Arbejdsgiverne, men Arbejdsgiverne vilde ikke forhandle. Saa traadte den fungerende Amtmand, Grev Schack, til, tilbød Forhandling og stillede et Mæglingsforslag om, at Arbejderne skulde have 20 Kr. mere om Ugen paa Grund af Toldfordyrelsen og Varefordyrelsen. Det vedtog Arbejderne med alle Stemmer mod 2 — og der var dog 300 Arbejdere til Stede —, men Arbejdsgiverne forkastede det.

Hvad gør man saa? Udviser man saa Arbejdsgiverne, som har være balstyrige? Nej, den højtærede Justitsminister eller hans Statspoliti lader Arbejderne udvise! Arbejdslederne, 4 ledende Fagforeningsmænd i Tønder, føres til Flensborg, hvor der residerede en ung Englænder som en Slags Hertug af Slesvig. Statspolitiet foreslaar, at de skulde udvises, hvad de saa ogsaa blev. Det var Lederne af Arbejderbevægelsen i Tønder: Murer Wienecke, som havde boet i Tønder i 12 Aar, Maskinarbejder Brandenburg, som var Formand for Maskinarbejderne; ogsaa han havde arbejdet længe i Byen og der paa Egnen. En anden Arbejder Karmohn overtog Ledelsen af Arbejder-